

бѣше забравила, остави кжсчето въ чинийката и се пипна за вилицата. Още повече се размѣха и Буби и майка му, какъ държи вилицата.

— Карай си инакъ, Калинке, ние сме свои! — канѣше я после госпожата, но тя преживяше само, докато траеше вечерята, и нищо не преглъщаше.

Остана си гладна Калинка, а тѣ, въпрѣки че по влака и гаритѣ само за ядене се грижеха, така се налапаха, като че не бѣха яли отъ три дни. После си влѣзоха въ спалнята, а нея оставиха на кушетката. Дълго време Калинка стоя предъ това хубаво и меко легло, безъ да смѣе да се допре. Нали си спѣха въ село лѣтно време на язълка, или въ двора, на вѣтровина. На когато стаитѣ утихнаха и нѣмаше накжде, тя току се сложи полечка. Всичко бѣше чисто, изпрано, изгладено, така майка ѝ чистѣше за голѣмитѣ празници и сбора... За нея ли бѣха приготвили тия хора сега или така си живѣятъ? Калинка си легна съ мисълта, че дори и така да живѣятъ, тя е на голѣма почитъ. Струва си, дете цѣло лѣто тича за млѣкце за госпожата, за сиренце и масълце, берѣше капини на Бубето, водѣше го на лозе, носѣше имъ цѣли висла грозде, ябълки и круши...

Отъ дългия пжтъ ли, или отъ всичко хубаво наоколо, Калинка скоро клюмна глава на мекото възглаве и заспа така сладко подъ тънкото одеало, като никога въ живота си.

Презъ цѣлото време забравената лампа озаряваше щастливото ѝ лице.

Когато се събуди на заранѣта, не можеше да разбере, сънува ли още или е истина. Стаята още е въ блѣсъкъ, лампата още гори. И слънцето въ прозорцитѣ гори. Разтърка тя очи, премига и се пробуди съвсемъ. Вънъ тракаха коли, каруци, изъ виделината на града се раждаше единъ новъ за нея день, бурењъ, пълень съ трѣсъкъ, шумъ и нови

изненади. Тя стана и, като видѣ, че вънъ е грѣйнало вече мѣждивото, овалано въ сажди слънце, рече да загаси лампата. Огледа наоколо, дано се подсѣти, какъ се гасятъ тия чудни лампи, па току принесе едно столче и се качи на него. Сега вече лампата ѝ висѣше до носа. Пипна тя, пари. Духна веднажъ, не гасне, духна още веднажъ — не ще. Брей да му се не види, ами сега? Напъна се трети пжтъ да духне, и въ това време госпожата току дойде.

— Какво, ма Калинке? — размѣ се така тя, че и сънливиятъ още Буби по черни гащички дойде. — Това е електрика, не е газена лампа!

— Искамъ да я духна, госпожа, че цѣла нощъ, пѣкъ...

— Какво пѣкъ? — наупи се Буби господарски. — Е-е тоя ключъ на стената е за това. Па гаси, че електричество се харчи, и струва много пари. — Калинка се запипа виновно, като да дири пари. Майката го погледна строго и, като погали Калинка, заведе я при електрическото копче до вратата и ѝ заправя:

— Ето тоя ключъ, като се въртне насамъ, свѣтва... ето, натѣй пѣкъ — гасне, виждашъ ли?

— Охъ, най-после! — отдѣхна си Калинка.

А когато майката и Буби мръднаха да се миятъ, тя лекичко се приближи до ключа, огледа да не я следи нѣкой и цѣкъ — стаята свѣтна, пакъ — цѣкъ, и лампата угасна.

Ехъ, това ѝ трѣбваше сякашъ, разскача се тя, оживи се, каточе бѣше разбрала загадката на голѣмия градъ, каточе бѣше превъртѣла голѣмия ключъ на желѣзнитѣ му порти, напипала бѣше тайната бурма, отдего идатъ тия блѣсъци и правятъ голѣмия градъ приказно хубавъ...

А като се наядоха съ чай и сиренце, Буби я сведе на долния етажъ и ѝ посочи металическата кутийка задъ вратата.